

Bodor Ádám: Állatkert

A gépkocsiból hárman szálltak ki: Kovács Wladimir, szőke kefefrizurás, zakóban, nyakkendősen, ötvenen valamivel felül, Kovács Vili, szőke, sima hajú, vászonnadrágban és tornaingben, ötvenen valamivel felül, és a Kovács Wladimir felesége. A kocsi, amely farán EU jelzést viselt, ott maradt mögöttük a parkolóhelyen.

Elhaladtak egy sövény mellett, ami mögül sörösuvegek koccanása hallatszott, majd betértek a fák közé, ahol az avaros térség sétánnyá keskenyedett egy nyíl alakú zöld tábla alatt, amire ez volt kiírva: „Az állatkert felé.”

Kovács Vili Kovács Wladimir mellett haladt, és halkán azt mondta:

- Elég lett volna, ha csak ketten jövünk.
- Nyugodt lehetsz – mondta Kovács Wladimir jó hangosan –, egy vak hangot sem ért, és nem teszi magát. Ugye? – Kovács Wladimir felesége elmosolyodott, amivel azt kellett hogy jelezze, hogy tényleg nem ért semmit.
- Mert egyáltalán nem valami hangulatos dolog – mondta Kovács Vili.
- Kellemes kis erdő – mondta Kovács Wladimir, mint aki fölfedez valamit. – Kellemes kis erdő, liget, népliget, kis pagony, de esküszöm, nem emlékszem rá. Te emlékszel arra, hogy itt fák voltak, mert én nem, egyáltalán.
- Emlékszem – mondta Kovács Vili.
- Az utcára sem emlékszem, a restire sem. Semmire.
- Én nagyon is jól emlékszem – mondta Kovács Vili.
- Egészen egy bájos, csinos, kedves, nyugodt kis hely, egészen sikerült kicsi dolog. – A kapu elé értek. – Ó, én majd fizetek.
- Tessék – mondta Kovács Vili, és előreengedte a sógornőjét.
- Miért vagy ideges? – kérdezte Kovács Wladimir.
- Na menjünk – mondta Kovács Vili.
- Miért vagy te ideges egy ilyen nyugodt helyen?
- Azért – mondta Kovács Vili –, mert amikor idejövök, egyből elfog az idegesség, és nagyon jól tudom, hogy mitől van.
- Merre megyünk?
- Arra – mondta Kovács Vili, és elhaladtak a tengerimalacok, a fülesbaglyok, a mosómedvék és a réti sasok ketrecai előtt.

A dingókutyáknál Kovács Wladimir megállt.

- Egy ilyet elfogadnék – mondta – de azt hiszem, ezekkel foglalkozni kell, másként teljesen elvadulnak. És meg kellene szokni azt a vadszagukat is. Nekem pedig nem nagyon van időm. Érzed ezt a szagot?
- Na gyere, most már mindjárt ott vagyunk.
- Egészen kellemes kis hely – mondta Kovács Wladimir.
- Azt majd, meglátod – mondta Kovács Vili.
- Érzelmes kis kölyök voltál te mindig. Kicsi érzelmes takonypóc, dilisen érzelmes.
- Dilisen, igen? – Kovács Vili egy lépéssel járt bátyja előtt, aki mögött felesége is lemaradt kissé.
- Na nézz csak oda – mondta egyszer csak Kovács Vili, és előremutatott, ahol három sétány találkozásánál kialakult az állatkert főhelye. Magas, hegyesen végződő vasrudakból szerkesztett kerítés mögött keleti stílusban épített, csempézett falú épület állott, egy-ötven magas, egy-ötven széles bejárattal. Kívül a felírat: Leo leo. Oroszlán. – Na látod?

Kovács Wladimir az oroszánt figyelte, amely kissé félretartott, meg-megránduló fejével, hátsó lábát fájósan húzva sétált körbe a kerítés mentén.

A fűben ülő férfit akkor pillantotta meg, amikor sétája közben az oroszán egy vonalba került vele. Hófehér, vállig érő haja volt, egyszerűen a fűben ült a kerítés mellett és a sétáló

oroszlánt nézte. – Szabad a fűben ülni? – Ennyi szaladt ki a Kovács Wladimir száján. Aztán Kovács Vili felé fordult: – Elég gethes állat. Elég trampli. Ezt nézi? Ezzel tölti az idejét naphosszat?

- Na látod? – mondta Kovács Vili. – Csak ül és nézi és nem csinál semmi egyébét.

Kovács Wladimir elment a kerítésig, ott állt egy darabig. – Mibe kerül nálatok egy ilyen állat? Gondolom, elkérnek érte vagy negyven ezrest, még ha ilyen idegbajos is. – Kovács Vili fagyott mosollyal nézett Kovács Wladimir arcába. – Nem eladó – mondta.

- Ha megfordul, odamegyek – mondta gyorsan Kovács Wladimir –, mit mondjak neki?

- Nem fordul meg.

- Miért nem fordul meg?

- Mert nem szokott.

- És mit mondok neki? Hogy apu, hát ez és ez.

- Kovács úr. Azt mondod.

- És ő erre mit fog mondani?

- Nem fog mondani semmit.

Kovács Vili most hirtelen megfordult, szemöldöke, mint egy elérzékenyült gyermeknek, megrándult, kezével simította ki elboruló arcát. – Gyere –, mondta és belekarolt a sógornőjébe, elcipelte egy padig, és leültek. – Gyere, beszéljessünk. – Kovács Wladimir felesége elmosolyodott. Kovács Vili is elmosolyodott, szárazon és fenyegetően és azt mondta: – Utállak. – Az asszony újra elmosolyodott, és bólintott. – Utállak. Mindkettőtöket utállak. – Aztán kimerülten elhallgatott.

- Egészen furcsa, milyen csend van, hogy itt micsoda nyugalom honol – mondta Kovács Wladimir, miközben melléjük telepedett. – Ilyet már rég nem éreztem. Hol kap az ember manapság ennyi csendet és ilyen jó levegőt. Mit kutyagol az ember, hogy találkozzék egy kicsit a természettel. És ez az oroszlán. Végül is egy oroszlán az egy oroszlán, nem kutyagumi, nem bizony. És ki tudja? Ki tudja, ha időm és lehetőségem lenne, talán elüldöglénnék én is itt békésen... De nekem semmire sincs időm.

Kovács Vili felállt. – Nekem kezd beleköltözni az a dolog a lábizmaimba – mondta csendesesen –, ilyenkor mennem kell.

- Nem volt lelkem megzavarni – mondta Kovács Wladimir –, esküszöm, nem tudtam, na.

- Ennyi volt – mondta Kovács Vili, amikor a többiek is felálltak, fél arcával rámosolygott a sógornőjére, majd hirtelen átnyúlt előtte és lerántotta Kovács Wladimir karját a fényképezőgéppel. – Az oroszlánt fényképezem – mondta Kovács Wladimir –, a srácoknak, mert ennél gethesebb, tramplibb oroszlánt biztos nem láttak.

- Kezdek lassan kihűlni – morogta magában Kovács Vili, amikor visszafelé menet utolérték.

- A dingókutyákat még egyszer látni szeretném – mondta Kovács Wladimir. – Jártál már Ausztráliában? Itt azt írja, odavalósiak ezek a kutyák. Ott mindenféle furcsaság megterem, emlős madarak, mindenféle kenguruk, egyebek.

- Nem jártam Ausztráliában – mondta Kovács Vili – bizony isten.

- És amikor lehull a hó, hova lesz az oroszlán? – kérdezte Kovács Wladimir, amikor már a kerthelyiség sövénye mögött itták a sörüket. – Mi lesz, ha lehull a hó?

- Utállak – mondta Kovács Vili. – A feleségedet is utálom. Szerencsétlenségünkben csak utálni tudlak.

- A feleségedet én is utálom – mondta Kovács Wladimir; amikor felálltak az asztaltól, és mosolygósan és kérdőn hátra veregette az asszonyt.

- Es war ganz nett – felelte Kovács Wladimir felesége, amin körülbelül azt érthette, hogy a délutánt sikerült kedvesen eltölteni.